

Naším pamětníkem je Jindřich Kaupa, který se narodil 14. října 1946 ve Znojmě do velmi věřící rodiny. Jeho otec byl soudcem, a proto se hodně stěhovali. Nejprve jeden rok bydleli ve Znojmě, poté v Dačicích a v Jindřichových 3 letech se přestěhovali do Telče.

V letech 1952 - 1960 navštěvoval telečskou základní školu a potom nastoupil do Jihlavy na střední strojní-průmyslovou školu, kde roku 1964 úspěšně odmaturoval.

Do poloviny 50. let rodina trávila volný čas společně, jezdili na výlety, Jindřich spolu se svým starším bratrem dělal naschvály sousedům, ale pak na otce začali čím dál více doléhat okolnosti doby a začali na něj tlačit v práci, ze které se vracel později než dříve. Takže se o Jindřicha a bratra starali převážně prarodiče.

Po maturitě dostal umístěnku do nově budované továrny v Dačicích, kde pracoval 1 rok. V roce 1965 nastoupil na základní vojenskou službu. U odvodu žádal o narukování k dělostřelectvu, protože ho od dětství fascinovala děla, ale musel nastoupit do jihlavské školy důstojníků v záloze.

Po roce se stal důstojníkem a za další rok se vrátil do Telče, kde pracoval ve strojárnách. Jako ostatní vstoupil do Komunistické strany Československa, protože mu to přišlo normální. V té době také poznal svoji budoucí ženu. Netrvalo to dlouho a konala se svatba, po které přišly na svět 2 děti - syn a dcera.

Schůze strany ho nebavily. Často na nich usínal, protože ponocoval na romantických schůzkách se svou budoucí ženou.

Přišel rok 1968 a všechno bylo jiné. O změnu se zasloužil Dubček - nebyla skoro žádná cenzura a v tisku se objevilo to, co se dělo v 50. letech. Jindřich nic z toho nevěděl - o Horákové, o popravených, protože doma se o tom nemluvilo a táta - soudce měl strach, že by syn někde něco řekl, a to by byl malér.

Dne 21. srpna 1968 přijely tanky, k moci se dostali stalinisti a začaly prověrky ve straně. I Jindřich musel na prověrku také, jelikož ho někde evidovali, protože měl špatný kádrový profil (jeho dědeček byl před nástupem komunismu k moci vysoký hodnostář - štábní kapitán četnictva). Podle jeho slov to byla hrůza hrůz. V komisi byli dva komunisté a jeho nadřazený a tlačili na něj, abys se přiznal, že byl hlavou a že organizoval. a podobně. Jindřich se už viděl ve vězení. Nakonec ho donutili podepsat přiznání, že byl renegát - člověk, který brání rozvoji socialistické společnosti. Jako stranický trest mu přišlo vyloučení ze strany a z technického místa musel do výroby v brusárně. Paradoxně tím získal lepší práci za lepší peníze a tak mohl splatit dluhy, co měl. Po roce a půl zjistil, že ztrácí roky, a tak šel za vedením, že si našel novou práci. Vedení mu dalo špatný posudek, ale i tak ho do nové práce ve vodárně u Pařezitého rybníka přijali jako strojníka. Tam pracoval až do důchodu. Dnes žije se svou ženou v Telči a zakládá po městě knihobudky, protože mu bylo líto, že se knihy jen tak vyhazují.

